

[Poul Hansen (Grenaa).]

ring skal foretages før eller efter ægteskabets indgåelse, kan man altså diskutere. Jeg personlig tror, det er heldigt, at noget af opsparingen, selvom det kun er en mindre del, foretages før ægteskabets indgåelse, fordi man derved gør opsparingsperioden så lang som overhovedet muligt og derved gør den lettere.

Lovforslaget er formet på den måde, at den opsparing, der stilles krav om, retter sig efter det unge vordende ægtepars opsparings-evne. Hvis f. eks. begge parter tilsammen har en skattepligtig indtægt på under 4000 kr., skal de sammenspare tilsammen 600 kr. for at få maksimumslånet på 3000 kr. I den gruppe, der ligger mellem 5 000 og 6 000 kr., og som formentlig er den, de fleste kommer til at tilhøre, skal der opspares 1 000 kr. for at opnå maksimumslånet på 3 000 kr. Det synes jeg er et ganske rimeligt forlangende, såfremt der i det hele taget skal foretages en opsparing. Jeg mener, at man ved at stille dette krav om opsparing gør loven til en pædagogisk lov, en lov, der søger at lære de unge at bestride deres egen økonomi, om jeg så må sige, bidrager til at give dem forstand på økonomi. I hvert fald enhver pædagog vil kunne indse, at i samme øjeblik de unge begynder at lægge penge op med et bestemt formål for øje, begynder også deres overvejelser af, hvorledes de skal bruge disse penge, og selve overvejelserne betyder en vækst i deres indsigt både med hensyn til økonomien og med hensyn til selve hjemmets indretning, og det tiltrænges i høj grad, at man i forvejen, inden man gifter sig, overvejer nøje, hvad det er, man foretager sig.

Det har været nødvendigt at undtage visse grupper af unge fra kravet om opsparing. Det er en selvfølge, at de unge, som ikke kan foretage en opsparing, enten fordi de er under uddannelse på et eller andet område, eller fordi de har været syge, eller fordi de har været uforskyldt arbejdsløse, skal kunne opnå lån alligevel uden at foretage en forudgående opsparing, for så vidt det skønnes, at de er i stand til at opretholde det hjem, som de ønsker at stifte. Jeg synes, det er en meget rimelig måde at stille sig på.

Lovforslaget fastsætter endvidere, at hvis to unge har sammensparet mindst 5 000 kr. med det formål for øje at oprette egen virksomhed, vil de kunne fritages for samtidig at foretage opsparing til bosætning og kunne opnå bosætningslån på de almindelige betingelser.

Endelig er der en bestemmelse i lovforslaget, som jeg synes man meget stærkt må understrege, og som efter min mening for-

øger dets værdi i meget høj grad, navnlig dets pædagogiske værdi, og det er bestemmelsen om, at det er muligt at opnå suppleringslån. Man må nemlig gå ud fra, at langt fra alle unge er i stand til ved hjælp af opsparing at opnå maksimumslånet med det samme, og i hvert tilfælde at nå op på de 5 000 kr., som lovforslaget forudsætter, at alle skal kunne have til deres bosætning, med det samme. Derfor bestemmes det i forslaget, at når man har fået et lån og tilbagebetalt det, så gælder dette lån som opsparing, hvilket det jo også er — man har betalt et lån tilbage, men besidder til gengæld de genstande, som man har købt for lånet, og har altså forøget sin formue eller har foretaget en opsparing. Denne opsparing kan så danne grundlag for et nyt lån på de vilkår, som fastsættes i loven.

Man har tilrettelagt tilbagebetalingsvilkårene således, at det normalt vil tage 6 år at tilbagebetale et bosætningslån. Det er efter min mening en meget stor fordel ved lovforslaget. Man fastsætter her en ret lang tilbagebetalingsfrist, og det er efter min mening nødvendigt. Jeg tror, at ved en almindelig afbetalingskontrakt, sådan som man kender den i øjeblikket, er fristen ikke mere end halvt så lang. Når man her gør fristen længere, er det sikkert bl. a. for, at afbetalingen af bosætningslånet ikke skal virke tyngende på de mere kortfristede udgifter, som et hjem har, det vil sige det er ikke meningen, at afbetalingen skal være så hård, at udgifterne til mad, daglige klæder og andre daglige udgifter ikke kan bestrides i rimeligt omfang, fordi man har fået så store udgifter til lånet, at der ikke bliver nok til det andet. Det er også rimeligt, at man har givet et halvt års udsættelse med afbetalingen, hver gang der fødes et barn indenfor det pågældende ægteskab.

Man lader hele denne ordning hvile på et samarbejde med sparekasserne. Det betyder, at lånene ydes igennem sparekasserne, hvilket jeg i denne forbindelse i hvert fald mener er en fordel, fordi det i høj grad betyder en decentralisering af hele ordningen, så at unge mennesker kan få ordnet deres lån og kan foretage den opsparing, som er nødvendig i forbindelse med lånet, i den samme sparekasse. Det vil med andre ord sige, at man spreder administrationen af ordningen ud over hele landet i stedet for at samle den på et kontor i København. Den eneste undtagelse derfra er, at bestemmelsen om ydelse af lån uden opsparing træffes af et særligt udvalg.

Efter lovforslaget kan man ikke samtidig modtage bosætningslån og købe på afbeta-